

Egyszer és mindenkorra felelős lettem azért, akit megszelídítettem.

Ezerféleképpen alakulhat az ember élete, számos lehetőséget kínál, mégis vagy a véletlen, vagy a sors sodrásában egyszer csak azt veszi észre az ember, hogy bizonyos dolgok megváltoztatták. Így vagyok én a kutyával is. 14 évesen eszembe sem jutott, hogy kutyát szeretnék, nem is volt rá igényem, egy belvárosi lakásban éltem diákéveimet szüleimmel és testvéremmel. Aztán 15 éves koromban teljesen megváltozott az életem, amikor beköltözött a lakásunkban Jane, a 6 hetes vizsla. Nyár volt, este tíz, csöngettek. A kisablakot kinyitottam, és egy óriási barna szempár nézett velem szembe. Ő volt Jane, az első kutyám, rövidszőrű magyar vizslalány. A sétáltatást persze mindenki vállalta, de végül rám hárult, a gondozást mindenki vállalta, de végül ez is rám hárult. Szüleim elváltak, bátyám elköltözött, de Jane maradt, velem. Ő tanított meg arra, hogyan kell felelősséggel bánni valakivel, szeretni feltételek nélkül, megérteni szavak nélkül a másikat. De miért írok Jane-ről, ha a címben Viki vizslát jelöltem meg? Jane a múlt, kicsi testét a Tündérvölgy egyik fája alatt helyeztük örök nyugalomba. Jane, az előzmény, aki nélkül Viki vizsla sem lenne velem.

Jane 10 évet élt, tüdőrákban halt meg, annyira hirtelen, a betegség diagnosztizálása után két héttel. Még felfogni sem tudtam, mi történik velem, mintha kitéptek volna egy óriási darabot belőlem, olyan érzés volt. Egy hatalmas nagy lyuk tátongott a szívem helyén, amit semmi sem tudott kitölteni. Gondolataim összevissza cikáztak, dekoncentrált lettem, és naphosszat csak sírtam. Mindenre gondoltam, csak arra nem, hogy nekem ebben az életben legyen még egyszer egy kutyám. Csak egy kutya létezett, Jane, a kicsi vizslám, akit én neveltem fel, akit én ápoltam, aki immár halott.

Egy hónapja temettem el Jane-t, amikor barátnőm beállított hozzám azzal a kéréssel, hogy segítsek neki, vagyis nem neki, hanem egy vizslának. Persze, az első pillanatban hallani sem akartam róla, hisz a gyász még kitöltötte napjaimat, nem akartam egy kutyát, nem hittem, hogy tud nekem, és én tudnék ezzel a bánattal segíteni rajta. Megkértem barátnőmet, hagyjon egy kis gondolkozási időt nekem. Válasza viszont megdöbbenett: nincs sok gondolkozási időnk, ha nem segítünk a vizslán, három nap múlva elaltatják. Időt kértem, de az óra ketyegett, egy Vizsla

élete az én döntésem is múlt. Pár órát kértem, hogy át tudjam gondolni, vajon meg tudok birkózni ezzel a teherrel, a gyászt félretéve, befogadni egy újabb kis lényt, aki nem sírásra-rívásra éhezik, hanem szeretetre? Átmentem apumhoz a szomszéd szobába, és megkérdeztem, ő mit tenne a helyemben, és hogyan viszonyul egy újabb kutyához? Azt mondta, nekem kell döntenem, mert én leszek a gazdája. Az, hogy átruházta a felelősséget rám nagyobb erőt adott, a végső döntésem meghozatalában. Egy kérésem maradt csupán, mielőtt útnak indultam, meg szerettem volna ismerni Viki vizsla történetét, hogy miért került menhelyre, és miért csupán egy hetet adtak neki, egy három éves vizslának? Ekkor tudtam meg, hogy akárcsak én, Viki vizsla is gyászol, hisz egy hete a gazdáját vesztette el. Egy idős hölgygel élt együtt, aki a hirtelen ért szívroham következtében meghalt. 2 napig őrizte Viki vizsla a testet, mire rájuk találtak. Addig senkinek sem hiányzott, még a kedves rokonoknak sem. Ezek a rokonok vitték Vikit a menhelyre, és adtak neki egy hét haladékat az életre. Nem tudtak többet várni, sem fizetni érte.

Viki vizsla a sarokban gubbasztott, amikor odaértem a menhelyre, kis fejét fel sem emelte, amikor a rácson keresztül bekukkantottam. Aztán odaszóltam hozzá: Viki.

Kértem, engedjék ki ebből a börtönből, meg szeretnék vele ismerkedni.

Nem tudom, hogyan érzik meg a kutyák azt, ki lesz a gazdájuk, de Viki egyből úgy viselkedett, mintha eddig csak rám várt volna. Talán a gyászt érezte rajtam, azt, hogy van valami közös bennünk, hogy mind a ketten elvesztettünk valakit. Eldobtam neki egy botot, elszaladt érte, és akkor vettem észre, hogy a jobb hátsó lábát kicsit csámpásan dobálja futás közben, mint egy rajzfilmfigurahős. Megsimogattam, és láttam, a lábán egy vágás helye látható. És akkor megjelent Jane lelki szemeim előtt, akinek szintén volt egy vágás a lábán, egy kölyökkori baleset miatt. Szinte ugyanolyan a vágás, csak a másik oldalon. A rokonok később elmondták, hogy Vikinek is volt kölyökkorában egy balesete. Jane jelzett, Jane szólt, hogy Viki hozzá hasonló, vigyázni kell rá. Nem zavart a vágás, miért is zavart volna, semmiben sem változtatott a kutya kedves és magával ragadó lényén. Látszott Vikin, hogy szeretet vette körül, hogy annak, aki hirtelen eltávozott, ez a kutya lehetett a mindene. Nem kellett sokáig gondolkodnom, a döntés hamar megszületett: Vikit hazaviszem. Mintha ennek így kellett volna történnie. Egy kis jószág, aki most vesztette el a gazdáját, egy gazda, aki most vesztette el a kutyáját. Felnéztem az égre, és kértem

Viki gazdáját, hogy most ő, ott fent, vigyázzon az én kiskutyámra, s megfogadtam, hogy itt lent, mostantól én fogok az ő Viki vizslájára vigyázni. Cseréltünk, Örök-be fogadtunk. Nem éreztem többet a szívem helyén a hatalmas nagy úrt, mintha ebben a pillanatban eltűnt volna. Ott állt előttem új kutyám, Viki vizsla, 3 évesen, teli lélettel, és arra várt, hogy hazavigyem, vigyázzak rá egy életen keresztül. A rokonok annyit megtettek, hogy elhozzák Viki kosarát és játékait hozzám.

Este volt, elrendeztem az új helyét, Viki nyugodtan feküdt le a kosarába. Köréje tettem az összes játékát, hadd érezze otthon magát, végül is ez lesz az új otthona. Tűnődtem, vajon tudom úgy szeretni őt, mint Jane-t? Leültem a fotelba, abba, ahová néha Jane felkérkedett mellém. Ültem, s a fáradtságtól kissé elpilledtem, amikor arra lettem figyelmes, hogy Viki lerakja elém az egyik játékát, aztán eltűnt és hozta a következőt, aztán ismét fordult egyet, s követte a következő játék, és így tovább, míg végül az összes játékarzenál fel nem sorakozott előttem. Aztán leült elém, és nézett. Nézett, de mintha azt mondta volna: Itt vagyok, most már Te vagy a gazdám, és én vagyok a te Kutyád. Itt vagyok, ezt mind neked adom, csak szeress, kérlek, szeress engem.

A meglepetéstől nem bírtam mozdulni, aztán egyszeriben előtört belőlem minden fájdalom, az érzéseknek nem bírtam útját állni. Átöleltem Vikikét, és hangosan zokogtam.

10 év telt el azóta. Jelentem, Vikike egészséges és ugyanolyan energikus mint, amikor hozzám került. Van benne egy nagy fokú hiperaktivitás – talán vizslajellem? – de talán ennek köszönheti, hogy a „nagyságos asszonynak” senki sem tudja megállapítani az igazi korát. Bizony, idén töltötte be a 13 életévét, és korát meghazudtolva, napi 4-5 km-t fut velem. Ugyanolyan bújós, és szeretetre éhes, mint 3 évesen, és a doktor csak szimplán csodakutyának nevezi. Igen, Viki vizsla talán tényleg egy csodakutya, hisz ahogy hozzám került, olyan volt, mintha egy csoda történt volna.

